



שמורות לה בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

היא שבעה מרוויים כבר מתחילת המישפ פט, כאשר הסניגורים ביקשו את פסילתה בגלל המילים "הטיפוס הזה", שאמרה בלישכתה לעורך-הדין רם כספי. אנשים שנכחו באולם, כאשר ביקשו הסניגורים את פסילתה, טוענים כי היא הוכתה בתד-מה, החווירה, ורק בכוחות נפשיים חז-קים הצליחה להתגבר על רגשותיה. להמי שיך בדיון ולדחות את בקשת-הפסילה. גם נשיא בית-המישפט העליון, שאליו עירערו הסניגורים, תמך בה.

אחרי בקשת-הפסילה דאגה יד נעלמה להניח בפתח-ביתה מטען חומר-נפץ.

"אחרי בקשת-הפסילה היא תהיה זהירה הרבה יותר, היא תשקול כל מילה בפסק-הדין פעמיים," אמרו מישפטים. אחרים ניבאו כי התעלולים המישפטיים רק הרגירו את השופטת וחזקו את ידיה להרשיע. אך הכל היו בטוחים כי היא תכתוב פסק-דין שיהיה עמיד בפני עירעור.

כאשר נתנה את החלטתה וההתפרעויות ההמוניות בבית-המישפט שקטו קצת, אמר אלי רונן: "היא סגרה בפסק-הדין את הדלתות, סגרה את החלונות וגם את פית-חיה-האורור, אבל אנחנו נערער!"

לשילטון, על גל הסערה העדתית הגדולה ביותר שהתחוללה בארץ מאז ואדי-סאליב. בפני כל הסערות האלה עמדה השופטת בת ה-59 באומץ. רוב חייה הבוגרים עברו עליה כמישפטנית וכתובעת בשירות מדי-נתיישראל. היא עלתה מפולין כילדה בת 10. בשנת 1933, סיימה את לימודיה בגימ-נסיה הרצליה. בשנת 1947 הוסמכה כעור-רכת-דין והתחילה לעבוד במשרד עורך-דין פרטי. במלחמת העצמאות שירתה בצה"ל כסגן התובע באכ"א. אז עברה למשרדו של האפוטרופוס הכללי ומשם לפרקליטות המדינה. משנת 1951 היא מכהנת בפרקליטות, תמיד כתובעת.

בקאריירה הארוכה שלה הופיעה במישפ פטו של יחזקאל סהר, והסתכסה עם מי שהיה פרקליט, יעקב שימשון שפירא. בחוגי הפרקליטות טוענים כי מאז נטר לה יש"ש והפריע לקידומה כשופטת. עת בה שררה-מישפטים, היא גם התמה על כיתב-האישום נגד מרדכי פרידמן, מיכאל צור, אשר ידליו ויהושע בן-ציון.

את הבקשה הראשונה להתמנות כשור-פטת הגישה כבר ב-1957. אז עוד היתה פרקליטה צעירה ושאפתנית, אשר הוכי-חה את חריפתה והבנתה בדקויות המישפ-פט, ואת כוח הניתוח וההחלטה שלה. כושרה, "לחתוך עניין" זכור עד היום לטוב בפרקליטות. מה שהיה בעוכריה הוא עוצמת הריגוש הגדולה שלה. "היא קריזוונרית", אומרים בפרקליטות. בליבו של איש לא נותר מעולם הספק באשר לרגשותיה כלפיו. את אשר אהבה, פינקה והעלתה בדרגות ללא קושי, ואת אשר תיעבה, הטעימה מנחת לשונה השנונה.

ב-1962 מונתה פרקליטת מחוז-המרכז. היא ניהלה את הפרקליטות ביעילות רבה והמשיכה להופיע במישפטים בעצמה. אני שים שעברו תחתיה זוכרים אותה בדרך-כלל בחביבה. היא נתנה גיבוי מלא לעובד-דין, ותיבלה את דבריה בחוש-הומור דקיק.

למרות תנועתיה הפיסיות החדות וה-נמרצות במקצת, יש בה נשיות רבה. היא מודעת לנשיותה והדגישה אותה תמיד. היא אהבת בגדים יפים, מתלבשת ומתאפרת בטעם. יש המספרים כי היא גאה מאוד ברגליה היפות, וכי לפני כל מישפט חשוב היא מקפידה לבקר במס-פרה. היא נודעה גם כאשת-חברה תרבו-תית ונעימה. היא ידעה לבלות ולהנות מהחיים. היתה מבקרת בקונצרטים, נוטעת לחוץ-לארץ, והירבתה לרקוד במסיבות. נשיותה היתה עניין קבוע לרכילות בין מכריה. סיפרו רבות על הצלחתה עם גברים בתקופת נערותה, לפני שנישאה לעורך-הדין עמנואל כהן. חיייה-מישפחה שלה הם תחום עלום עד היום. מכריה מסרבים לספר עליהם. בתה היחידה, מאיה, נולדה ב-1960, והיא הקדישה לה הרבה אהבה. בעל נפטר לפני שנים אחדות. האכזבה הגדולה של חייה היו הדח-יות הרבות, החוזרות ונישנות בוועד-המינויים לשופטים.

כדי לפצותה במיקצת על שנותיה הארו-כות בפרקליטות, מונתה ב-1975 כפרקליטת מחוז תל-אביב, הנחשב למחוז החשוב ביותר במדינה. בתפקידה זה הופיעה ב-מישפט נגד לאה רבין.

ב-1978 מונתה סוף-סוף לשופטת מחור-זית ושאיפתה התגשמה. מישפט אביר-הצירא נפל אליה במיקרה, כיוון שהאיר-תיות אלף עד דלת בשמות הנאשמים

היועץ והאשה

אלי רונן יעץ לאשת-השר כי כאשר התברר שהשופטת עומדת להרשיע, היה השר חייב לקום ולהודות באש-מתו. אם השר היה מודה הוא היה מונע מהשופטת להקריא את פסק-הדין הנוכח.

עירעור לבית-המישפט העליון, אשר יזכה את השר כליל ויבטל את העונש, אחרים הזכירו את מאורעות ואדי-סאליב ולא יספו.

האחריות שנשאה השופטת על כתפיה הפכה לפתע לנטל עצום. לא רק חייה ובריאותה שלה עמדו על כפות-המאזניים, גם עתיד המדינה ואחדותה.

ביום השישי בבוקר, כאשר הקהל באר-לם עוצר את נשימתו, התחילה השופטת את דבריה במילים: "...במסגרת שיקולי לעונש אני רשאית להשתחרר ממגיבלות החוק ולבדוק את המציאות ששימשה כי רקע... החלטתי להקל בעונשם... אני רוי אה חובה להטיל עונשים חמורים להרי-תעתם, כי אין להניח כי יחזרו אי-פעם על מעשיהם..." העונש שגורה השופטת התקבל בצהלה ובצריחות שימחה של ההמון.

שעות אחדות נותרה השופטת בלשכתה והשקיפה על ההמון המתגודד למרגלות בית-המישפט וצוח: "אהרון מלך יש-ראל! מדינה ספרדית!" וניאוצים נגדה. המישפטה הערימה על ההמון וחילצה את השופטת דרך הכניסה הראשית דווקא, שהיתה כמעט פנויה מאדם. היא הוכנסה למכונית מישפטה בליווי כמה שוטרים צמודים, שהביאוה לביתה.

במשך שלוש יממות תמימות ראתה השופטת בטלוויזיה את מה שקרה במיט-דרון בית-המישפט, קראה בעיתונים תגו-בות של אנשי-ציבור ומאמרים, שהדגישו את החששות החמורים לאחדות-המדינה, ואת הפחד מסערת-היצרים שסופה מי-ינבא.

"הוא לא יישב בבית-סוהר," הדגישו אוהדי השר, הם לא רצו להסביר כיצד ימנעו את הדבר; אחדים דיברו על



הולכים לעליון

המישפט העליון לא יזכה את השר לחלוטין יהיה במדינה ואדי-סאליב שני ומרחק-דמים. כל האוהדים הסכימו: "הוא לא ישב יום אחד בכלא!" אך לא הסבירו כיצד ימנעו זאת.

מרגע ההרשעה הכריזו השר וסניגוריו רם כספי ותוטיה-כהן, כי הם יערערו לעליון. האוהדים המסוללהבים טענו כי אם בית-